

d'interès en fer els «debers» i en els estudis, ja que la pilota els absorbia tot el temps.

—*Vostè creu que dels alumnes que han passat per l'escola s'han perdut intel·ligències molt ben dotades, per no cursar estudis superiors?*

—Sobre aquest punt tinc de confessar que això m'ha ocasionat alguna decepció, doncs, sigui per manca de medis suficients o per algun altre motiu, generalment de tipus econòmic o de poc esperit de sacrifici i de comprensió per part dels pares, no s'han aprofitat les facultats d'alguns alumnes que prometien molt.

—*Finalment, Sr. Batlle, ¿podria contar-nos alguna anècdota de les moltes que haurà viscut entre els seus alumnes?*

—Com bé dius, moltíssimes són les anècdotes o casos graciosos que he viscut entre els infants, sobretot amb els més petits, ja que tenen poca malícia i són més francs en les seves contestes. No passa setmana que no li hagi algun moment en que tinc de fer un esforç per aguantar-me de riure, si és que no m'escapa. No sé si ara en recordaré alguna de prou graciosa, doncs no és igual viure-la que contar-la. Recordo que una vegada vaig tenir la curiositat de preguntar a un grup de nois quin ofici els agradaria seguir. Com que el primer va dir paleta, tots volien ser paletes, fins que un es va decidir a dir fuster; llavors, tots fusters. Però l'últim, i tot convençut, em diu: «jo músic». I jo que li dic: «Doncs espera't, que et regalaré el primer instrument». Em vaig recordar que tenia un flabiol per estrenar, que havia comprat a un marxant de la Cerdanya, i li vaig entregar. Tant jo com els nois vàrem riure una bona estona, i de gust.

—*Ja ho crec, ja. I, per acabar, doncs l'espai no ens permet d'estendre'ns més, encara que quedin moltes coses interessants per dir, ¿té especial interès en manifestar alguna altra cosa?*

—Agrair públicament totes les atencions que he rebut, l'homenatge que se'm va tributar amb motiu dels 25 anys d'estada al poble, etc., etc., i prometre que, mentres pugui, continuaré amb el mateix interès i bona voluntat que fins ara, procurant complir amb la meva missió.

—*Doncs, que per molts anys.*

I aquí donem per acabada aquesta conversa amb el senyor Batlle, no sense dedicar abans unes ratlles a la seva esposa, la senyora Roser, que ha estat sempre la seva gran col·laboradora, sobretot en els moments d'algun accident o enfermetat, no solament dels alumnes de l'escola sinó també de totes les famílies, sobretot de les del veïnat, a qui ella ha prestat sempre els serveis d'enfermera improvisada amb gran generositat. També a ella devem, doncs, el nostre agraiement.

I res més, però sí manifestar que, així com en alguns moments de la nostra conversa amb el senyor Batlle l'hem vist profundament emocionat recordant els passatges més destacats de la seva vida, també per nosaltres ha estat una prova superior a les nostres forces el tenir, podríem dir-ne, de demanar la lliçó a qui tantes vegades havíem tingut de donar-li. Esperem que ja ens perdonarà. Moltes gràcies.

Joan Cabot i Pañach